

El bisbe de Terrassa celebra la festa de Sant Jaume, apòstol

► El dia 25 de juliol, Mons. Saiz Meneses celebrà el desè aniversari de la seva presa de possessió com a primer bisbe de la diòcesi de Terrassa, creada per sant Joan Pau II el 15 de juny de 2004. A les 7 de la tarda, el Sr. Bisbe va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de Sant Jaume Apòstol del Poble Nou de la Salut, a la perifèria de

la ciutat de Sabadell, amb motiu de la seva festa patronal. Després de la missa va saludar els feligresos.

GLOSSA

Acollir els germans

Missa vespertina d'un dia laborable en una església de la gran ciutat. Un grup de persones de diverses edats, d'origen sud-americà, se situa al primer banc. Prèviament han demanat si es pot oferir la missa en sufragi d'un familiar, germà d'algun d'ells, traspassat al seu país setmanes enre. No van poder assistir a les exèquies i voldrien oferir la missa pel seu repòs prop de Déu Pare. Porten la fotografia del difunt en un senzill marc, segons els seus costums, i segueixen la celebració amb devoció. Quan acaba, mentre els altres fidels van sortint de l'església, el celebrant els convida a apropar-se i, al peu del presbiteri, els demana detalls sobre la seva població d'origen, la seva arribada a la ciutat, a què es dediquen, la relació amb el difunt, les circumstàncies de la seva mort... S'estableix una bona comunicació, se senten acollits, considerats i manifesten la seva satisfacció. El sacerdot, per acabar, els convida a resar junts un pater noster pel germà traspassat. És un moment emotiu de pregària familiar. Un gest de bona acollida eclesial.

Els cristians hem de ser conscients de la problemàtica de la immigració. Conscients i disposats a ser testimonis d'acolliment amb aquells que tenim a prop: el veí de l'escala, el company de treball o d'estudis, el dependent, el taxista o el cambrer que m'atén, l'amic o l'amiga dels fills, l'indigent que demana almoïna... És ben cert que les persones tenen tot el dret a buscar millors condi-

cions de vida fora del seu país d'origen, per bé que exercir-lo comporta sovint allunyar-se de llocs i persones estimades. És ben cert, també, que l'acolliment, el fet de veure's acceptat com a ciutadà vinculat al lloc que acull, ajuda a portar i superar el trencament que comporta la migració. «Feu-vos solidaris de les necessitats del poble sant, practiqueu amb deler l'hospitalitat.» (Rm 12,13)

Com a ciutadans, tots tenim molt clar que abandonar una persona accidentada seria un acte no només immoral, sinó també delictiu. Com a cristians, potser la nostra actuació davant els necessitats també hauria de seguir uns estàndards més exigents.

Les persones que emigren ho fan, sovint, perquè es veuen atrapades en situacions que les obliguen a fugir del seu país d'origen. Són els més pobres i vulnerables. Marxar, en aquests casos, no és una elecció sinó una possibilitat de sobreviure. Heus ací la importància que siguin acollits sense rebuig social i que no restin confinats als sectors més vulnerables dels llocs d'acollida. Malgrat les dificultats generals del moment socioeconòmic, han de ser rebuts i acollits com a persones, fills i filles de Déu, germans desvalguts, i saber-hi descobrir, quan és el cas, el rostre sofrent del Crist. «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.» (He 13,2)

Enric Puig Jofra, SJ

Festa de l'Exaltació de la Santa Creu

Aquest diumenge dia 14 de setembre, l'Església celebra la Festa de l'Exaltació de la Santa Creu. És una festa del Senyor perquè Jesús morí a la creu per la nostra salvació. Al nostre bisbat és la festa titular d'aquestes parròquies: Santa Creu de Bellaterra, Santa Creu de Terrassa i Santa Creu de Sabadell.

REMEU MAR ENDINS

El testimoni de la caritat i la nova evangelització

Revifar la fe i aprofundir en la formació són dues tasques fonamentals i permanents per al cristià d'avui i de totes les èpoques. I el mateix s'ha de dir del testimoni de la caritat i la nova evangelització. Si prenem la comparació d'un arbre, la fe equivaldria a les arrels mentre que la caritat, l'amor, es correspondria amb els fruits. Si l'arrel és sana i vigorosa, lògicament produirà un fruit abundant; i a l'inrevés, quan un arbre dóna bons fruits és lògic pensar que l'arrel és sana. Així va expressar-ho el papa Francesc en la seva homilia del 21 de febrer: «Una fe que no dóna fruit en les obres no és fe.»

L'apòstol sant Jaume ho declara amb molta contundència: «Germans meus, si algú deia que té fe i no ho demostrava amb les obres, de què serviria? A un home així, la fe el podrà salvar? Suposem que algun dels nostres germans o germanes no tinguessin ni vestits ni l'aliment de cada dia, i algú de vosaltres li digués: "Vés-te'n en pau, abriga't bé i alimenta't" però no li donés res del que necessita, quin profit els faria? Doncs, amb la fe passa igual: si no hi ha obres, la fe tota sola és morta. Tu dius que tens la fe, jo tinc les obres. Doncs bé, si pots, demostra'm sense les obres, que tens fe, que jo, amb les obres, et demostraré la meua fe» (Jm 2,14-18).

La persona que viu una fe veritable, amb autenticitat, com a conseqüència dóna fruits d'amor, de caritat. Una fe sense obres, sense caritat, és tota ella morta. La vida de fe és la vida nova d'aquell que s'ha trobat amb Crist i s'ha deixat renovar, guiar, il·luminat per Ell. Aquesta vida nova dóna fruits d'amor, de caritat, de solidaritat. I aquest testimoni de fe i d'amor és el camí principal per a la nova evangelització.

La segona edició de les Jornades Transmet, que es van fer els dies 14 i 15 del passat mes de desembre, va tenir un títol molt significatiu: «Quan el Servei esdevé Bona Nova». L'acció caritativa i social de l'Església en favor dels més necessitats, que fa present l'amor de Déu entre els homes, té una força evangelitzadora molt gran i és una dimensió constitutiva de l'evangelització. El treball a favor dels germans més pobres i petits és també una dimensió constitutiva de la pròpia Església i per tant de la predicació de l'Evangeli. És aquí on treballen i col·laboren tantes persones, i fan innumbrables gestos d'amor que fan visible l'Evangeli i ofereixen un testimoni creïble.

Perquè hi hagi veritable anunci de Jesucrist hem de ser transparents i testimoni del seu amor fidel, a l'estil del Bon samarità, és a dir, mirant amb atenció solidària els malferits i marginats de la vora del camí, acollint, guarint i oferint el caliu d'una comunitat que els ajudi a sortir de la seva situació. Quan s'exerceix el servei de la caritat amb esperit evangèlic, el servei mateix és un autèntic anunci de l'Evangeli. El treball en favor dels pobres és un camí de descobriment i encontre amb Jesucrist. Càritas, certament, és l'Església en l'exercici organitzat de la caritat, del manament de l'amor que el Senyor ens va donar. I per a aquelles persones en recerca espiritual i de fe, ha de ser també un camí de descobriment i trobada amb Jesucrist.

Vivim un moment privilegiat, un veritable moment de l'Esperit, perquè l'exercici de la caritat ens evangelitzi i ens faci ser cada dia més evangelitzadors. El nostre Pla Pastoral Diocesà hi fa referència. Visquem aquest moment amb cor agraït i generós i fem de la nostra vida, com Maria, un cant al Senyor que en la nostra debilitat ha manifestat la seva força evangelitzadora i alliberadora en favor dels més pobres i oprimits (Cf. Lluc 1,46-55).

† Josep Àngel Saiz Meneses
Bisbe de Terrassa

ENTREVISTA

MARIA TRULLOLS

50 anys d'agraïment

La Gna. Maria Trullols acaba de fer 50 anys com a carmelita de la Caritat-Vedruna i —en fa 29 que és a la comunitat de Manresa. En agraïment va teixir una jaqueta de llana *saco* per al papa Francesc, que li va lliurar el 14 de maig, «per la seva manera de ser, la seva proximitat, la seva exigència, pels anys de vocació vedruna i per haver superat la primera fase d'un càncer limfàtic».

Què han representat aquests primers 50 anys?

Els valoro molt positivament. He donat molt, però he rebut molt més encara. Alguna vegada he tingut la temptació de *penjar els hàbits*, però després he arribat a la conclusió que les persones passen, les situacions són efímeres. Jesucrist hi és sempre, i per Ell vaig fer aquesta opció de vida.

Com ha evolucionat la seva fe? També positivament. A vegades la fe és molt fosca, però la constància en la pregària, el ser comunicativa i sincera amb mi mateixa i l'exemple de persones fidels en tot moment m'ha ajudat a créixer en la fe. He descobert Déu present en mi i en els altres. Això m'ha enriquit.

De què li està més agraiada a Déu?

De la vocació vedruna concretada en l'educació. De tot el que he rebut d'Ell a través dels altres. De les persones que ha posat al meu camí dins la Congregació i fora. I el que més li agraeixo és Montserrat, el meu referent des de fa 38 anys: m'ho ha donat tot i m'ha fet tal com sóc. A Montserrat m'han ensenyat a estimar, estimant-me; a valorar, valorant-me. M'han fet descobrir el doll interior que Déu ha dipositat en mi i m'han fet costat tant en els moments de llum com en les hores foscanes.

Òscar Bardají i Martín

FE I GRANS CIUTATS

La sortida cap a les perifèries

«Déu viu a la ciutat», diu el document d'Aparecida. És una afirmació de fe que equival a dir que «Déu està present en la història». El Déu encarnat viu de moltes maneres en el temple de la seva Església i en els temples que són les cases i les ciutats. Necessitem una mirada contemplativa —que és una mirada de fe— capaç de descobrir «el Déu que viu entre els ciutadans promovent la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia. Aquesta presència no ha de ser fabricada sinó descoberta, desvelada. Déu no s'amaga a aquells que el busquen amb un cor sincer, encara que ho facin a les palpentes, de manera imprecisa i difusa» (*Evangeli Gaudium*, 71).

La *sortida* missionera de l'Església ha d'arribar a les «perifèries existencials, socials i geogràfiques», diu Francesc. «L'Església ha fet una opció per la vida que la projecta necessàriament vers les perifèries més fondes de l'existència: el néixer i el morir, l'infant i l'ancià, el sa i el malalt», diu el document d'Aparecida (A 418).

Anar cap a les perifèries inclou anar cap als pobres i els exclosos, cap als barris pobres de les ciutats (*favellas* o *villas miseria*). Això ho varen expressar llibres ja antics, com el titulat *En el corazón de las masas*, de René Voillaume o *El corazón del mundo*, de Hans Urs von Balthasar, que contempla Jesucrist com el cor de Déu enmig del món (cf. O. González de Cardedal, *Dios en la ciudad* (Ed. Sígueme, Salamanca 2013).

(De la ponència del Dr. Carlos María Galli, de Buenos Aires, en el Congrés Internacional de Pastoral de les Grans Ciutats)

SER PADRES

Una regla de oro

¿Què han de hacer los padres que se separan, pero desean producir el menor trauma en sus hijos? He aquí unas sugerencias:

- No cambiar radicalmente la forma de vida de los hijos. Vivienda, escuela, etc.
- Hablar sin apasionamiento del padre ausente (sin resaltar rasgos negativos).
- Comprender los trastornos emocionales que pueda presentar el niño, según la edad.
- Intentar la custodia compartida y, a falta de ella, pactar las visitas lo más elásticas posibles, aunque siempre previo aviso de la visita.
- Procurar no *comprar* el amor del hijo (con caprichos y excesivos regalos).
- Cuidado con las muestras de afecto con las nuevas amistades delante de los hijos.
- Si hay nuevo matrimonio, no forzar al niño a rechazar a su padre biológico.
- Procurar establecer una red de soporte alrededor del niño: amigos, clubes, etc.
- Facilitarle figuras parentales sustitutorias: abuelos, tíos...
- El niño ha de tener la seguridad de que sus padres, por encima de todas sus desavenencias, le siguen queriendo. Es la regla de oro que engloba todas las anteriores.

Dr. Paulino Castells
(Creer con padres separados,
Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Miel de áloe

Se habla de los muchos beneficios del áloe, una planta de sabor amargo. En la fiesta de la Exaltación de la Cruz del año pasado, el Papa empleó el símil de la miel de áloe: «¿Cómo probar esa miel de áloe, esa dulzura amarga del sacrificio de Jesús? [...] La historia del hombre y la historia de Dios —decía— se entrecruzan en la cruz. Historia esencialmente de amor.»

Preguntaba Francisco: «¿Cómo podemos comprender un poquito el misterio de la cruz?» Y respondía: «De rodillas, en la oración, pero también con las lágrimas. Es el llanto del arrepentido, el llanto del hermano y de la hermana que mira tantas miserias humanas y las mira también en Jesús, de rodillas y llorando.»

La cruz da miedo. Incluso el Señor pidió a Dios: «Padre, aleja de mí este cáliz»; pero agregó: «Que se cumpla tu voluntad». Jesucristo da su vida por amor. Él «se humilló a sí mismo, hecho obediente hasta la muerte, y una muerte de cruz».

Y, sobre todo, el Papa evidenció que para entrar en este misterio siempre tenemos «necesidad de la Madre, de la mano de la mamá». Que María —añadió— «nos haga sentir cuán grande y cuán humilde es este misterio, cuán dulce como la miel y cuán amargo como el áloe».

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

15. □ **Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [1Co 11,17-26. 33 / SI 39 / Lc 7,1-10]. Mare de Déu dels Dolors. Sant Nicomedes, mr.; santa Caterina de Gènova, viuda.
16. ■ **Dimarts** [1Co 12-14.27-31a / SI 99 / Lc 7, 11-17]. Sant Corneli, papa (251-253), i sant Cebrià (Cipriano), bisbe de Cartago (249-258), mrs.; santa Edita, vg., princesa; beat Víctor III, papa (1086-1087).
17. ■ **Dimecres** [1Co 12,31-13,13 / SI 32 / Lc 7, 31-35]. Sant Robert Bel-larmino (1542-1621), bisbe de Càpua i doctor de l'Església, cardenal (jesuïta); sant Pere d'Arbués, prev. i mr. a Saragossa; santa Coloma, vg. i mr. a Còrdova; santa Ariadna, mr.
18. ■ **Dijous** [1Co 15,1-11 / SI 117 / Lc 7,36-50]. Sant Josep de Cupertino (1603-1663), prev. franciscà conventual, patró dels astronautes; sant Ferriol, mr.; santa Sofia, mr.; santa Irene, mr.
19. ■ **Divendres** (□ Barcelona) [1Co 15,12-20 / SI 16 / Lc 8,1-3]. St. Gener (Jenaro), bisbe de Benevent i mr. a Nàpols (s. IV); Sta. Maria de Cervelló o del Socós, vg. mercedària, de Barcelona (s. XIII).
20. ■ **Dissabte** [1Co 15,35-37.42-49 / SI 55 / Lc 8, 4-15]. Sants Andreu Kim Taegon, prev., Pau Chong Hasang i altres companys, mrs. a Corea (1839, 1846 i 1866); sant Eustaqui, l'esposa Teopista i els fills, mrs.; Sta. Càndia o Càndida, vg. i mr.
21. ■ † **Diumenge vinent**, XXV de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 55,6-9 / SI 144 / Fl 1,20c-24.27a / Mt 20,1-16a]. Sant Mateu o Leví, apòstol i evangelista, de Cafarnaüm, fill d'Alfeu i excolector d'impostos, venerat a Salerno, patró dels banquers; santa Ifigènia, vg.

DIUMENGE DE L'EXALTACIÓ DE LA SANTA CREU

► Lectura del llibre dels Nombres (Nm 21,4b-9)

En aquells dies: tot fent camí, el poble acabà la paciència i malparlava contra Déu i contra Moisès. Deia: «Per què ens vau fer sortir d'Egipte, si hem de morir en aquest desert? No hi ha pa ni aigua, i ja estem fastiguejats d'aquest menjar tan miserable». Llavors el Senyor envià serps verinoses que els picaven, i molta gent moria. El poble anà a trobar Moisès i li digué: «Hem pecat malparlant contra el Senyor i contra tu. Prega el Senyor que ens tregui aquestes serps.»

Moisès pregà pel poble, i el Senyor li digué: «Forja una imatge d'aquestes serps i posa-la en forma d'estendard. Els qui hauran estat picats, si la miren, salvaran la vida». Moisès va fer una serp de coure, la va posar en forma d'estendard, i tothom qui havia estat picat, si mirava la serp de coure, salvava la vida.

► Salm responsorial (77)

R. *No oblideu les obres del Senyor.*

Escolta, poble, el meu ensenyament, / escolta les meves paraules. / Aprèn dels meus llavis aquests records, / t'aclarirà el sentit dels fets passats. R.

Quan els feria, ells el buscaven, / es convertien i tornaven a Déu. / Es recordaven de Déu, la seva roca, / del Déu Altíssim, el seu redemptor. R.

Però no eren més que paraules, / mentida davant d'ell a flor de llavis; / els seus cors no eren sincers, / cors infidels a l'aliança. R.

Ell, tot amor entranyable, / els perdonava la culpa i la vida, / refrenava tothora el seu rigor, / s'aguantava per no ésser sever. R.

El Calvari. Pintura de Francisco Gallego (1468?-1507)

►) Aquesta imatge parla

► Lectura del libro de los Números (Nm 21,4b-9)

En aquellos días, el pueblo estaba extenuado del camino, y habló contra Dios y contra Moisés: «¿Por qué nos has sacado de Egipto para morir en el desierto? No tenemos ni pan ni agua, y nos da náusea ese pan sin cuerpo.» El Señor envió contra el pueblo serpientes venenosas, que los mordían y murieron muchos israelitas. Entonces el pueblo acudió a Moisés, diciendo: «Hemos pecado hablando contra el Señor y contra ti; reza al Señor para que aparte de nosotros las serpientes.» Moisés rezó al Señor por el pueblo, y el Señor le respondió: «Haz una serpiente venenosa y colócala en un estandarte: los mordidos de serpientes quedarán sanos al mirarla.» Moisés hizo una serpiente de bronce y la colocó en un estandarte. Cuando una serpiente mordía a uno, él miraba a la serpiente de bronce y quedaba curado.

► Salmo responsorial (77)

R. *No olvidéis las acciones del Señor.*

Escucha, pueblo mío, mi enseñanza, / inclina el oído a las palabras de mi boca: / que voy a abrir mi boca a las sentencias, / para que broten los enigmas del pasado. R.

Cuando los hacía morir, lo buscaban, / y madrugaban para volverse hacia Dios; / se acordaban de que Dios era su roca, / el Dios Altísimo su redentor. R.

Lo adulaban con sus bocas, / pero sus lenguas mentaban: / su corazón no era sincero con él, / ni eran fieles a su alianza. R.

Él, en cambio, sentía lástima, / perdonaba la culpa y no los destruía: / una y otra vez reprimió su cólera, / y no despertaba todo su furor. R.

► Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Filipis (Fl 2,6-11)

Jesucrist, que era de condició divina, no es volgué guardar gelosament la seva igualtat amb Déu, sinó que es va fer no-res, fins a prendre la condició d'esclau. Havent-se fet semblant als homes i començant de captar-se com un home qualsevol, s'abaixà i es féu obedient fins a acceptar la mort i una mort de creu. Per això Déu l'ha exalçat i li ha concedit aquell nom que està per damunt de tot altre nom, perquè tothom, al cel, a la terra i sota la terra, doblegui el genoll al nom de Jesús, i tots els llavis reconeixin que Jesucrist és Senyor, a gloria de Déu Pare.

► Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,13-17)

En aquell temps, Jesús digué a Nicodem: «Ningú no ha pujat mai al cel, fora d'aquell que n'ha baixat, el Fill de l'Home. I així com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creguin en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envia el seu Fill al món no perquè el condemni, sinó per salvar el món gràcies a ell.»

► Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Filipenses (Fl 2,6-11)

Cristo, a pesar de su condición divina, no hizo alarde de su categoría de Dios; al contrario, se despojó de su rango y tomó la condición de esclavo, pasando por uno de tantos. Y así, actuando como un hombre cualquiera, se rebajó hasta someterse incluso a la muerte, y una muerte de cruz. Por eso Dios lo levantó sobre todo y le concedió el «Nombre-sobre-todo-nombre»; de modo que al nombre de Jesús toda rodilla se doble en el cielo, en la tierra, en el abismo, y toda lengua proclame: Jesucristo es Señor, para gloria de Dios Padre.

► Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,13-17)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Nadie ha subido al cielo, sino el que bajó del cielo, el Hijo del hombre. Lo mismo que Moisés elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna.» Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para condenar al mundo, sino para que el mundo se salve por él.

COMENTARI

Exaltació i encarnació

El text de l'evangeli de Joan que il·lumina la festa d'avui no comença fent referència a la creu sinó que parla de pujar al cel: «Ningú no ha pujat mai al cel fora d'aquell que n'ha davallat, el fill de l'home» (Jn 3,13).

Tanmateix, en canvi, tot seguit, l'elevació de Jesús en la creu es compara amb la serp enlairada per Moisès en el desert (Nb 21,8-9) com un símbol de la salvació (Sv 16,6) per a tots els que la contemplaven. D'aquesta forma, el misteri de l'exaltació de Jesús en la creu il·lustra la tornada de Jesús allà on era abans (Jn 6,62). La mort de Jesús en la creu és el pas de Jesús

d'aquest món al Pare (Jn 13,1). La mort de Jesús és doncs, a l'ensens, la seva exaltació, és a dir, la seva resurrecció (cf. Fl 2,5-11, sobretot v. 6). La mort de Jesús és el moment de la victòria de Jesús sobre el món i el seu príncep de la mort (cf. Jn 12,31-33 i 16,33; també 8, 44).

Però hi ha més. En el text que presenta la pujada de Jesús al cel, es parla també de la seva davallada del cel. L'exaltació de Jesús, la seva mort en creu, és relacionada amb la seva davallada, és a dir, amb la seva vinguda, el seu naixement, la seva encarnació (Jn 1,14). Amb aquest enllaç entre exaltació i encarnació, la vida terrenal de Jesús, emmarcada entre el seu naixement

(Jn 18,37) i la seva mort (la seva victòria, 16,33), queda pregonament presentada com un atansament de Déu vers nosaltres (el que ha davallat), que ens invita a pujar amb ell vers el Pare (el que ha pujat, cf. 20,17).

Encarnació i exaltació són, d'alguna manera, el mateix esdeveniment: revelen el Pare com a l'origen (el Pare) i el destí de Jesús (el Pare). Però, i això cal subratllar-ho, són també dos moments cabdals de l'existència humana. Jesús ve de l'àmbit de Déu i hi torna, però després d'haver viscut com un membre de la nissaga humana. És la confessió de fe cristiana. Vet aquí la fondataria de la festa d'avui.

Oriol Tuñi, SJ

VIDA DIOCESANA

▶ ACTIVITATS DEL SR. BISBE

Aquest diumenge dia 14 de setembre, a les 12 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Marcos Aceituno a la parròquia de la Mare de Déu del Roser de Cerdanyola.

Dijous dia 18, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia en la trobada de voluntaris de Mans Unides de la Diòcesi a la capella de la Cúria Diocesana.

Dissabte dia 20, a les 18 h. Celebra l'Eucaristia a la Catedral en l'inici del curs rociero de la FECAC.

Diumenge dia 21, a les 13.15 h. Celebra l'Eucaristia en l'inici de ministeri de rector de Mn. Marcos Aceituno a la parròquia de la Santa Creu de Bellaterra.

▶ NOTÍCIES

Confirmacions a Cerdanyola. El diumenge dia 13 de juliol, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va presidir la celebració de l'Eucaristia a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola i administrà el sagrament de la Confirmació a un grup de fidels de la comunitat parroquial.

El Sr. Bisbe presideix l'Aplec de Santa Justa. El diumenge dia 20 de juliol, el Sr. Bisbe de Terrassa va presidir per primera vegada el tradicional Aplec de Santa Justa, en el municipi de Lliçà de Munt. Va estar acompanyat pel rector de la parròquia, Mn. Ricard Casadesús, l'arxiprest, Mn. Pere Farriol, altres preveres i un diaca. Hi assistí l'alcalde de Lliçà

de Munt. Més d'un centenar de persones participaren en la missa, celebrada a l'aire lliure davant de l'església de Santa Justa.

Confirmacions a la Sagrada Família de Sabadell. El diumenge 20 de juliol, Mons. Salvador Cristau, bisbe auxiliar, va celebrar l'Eucaristia a la parròquia de la Sagrada Família de Sabadell i administrà el sagrament de la Confirmació a cinc fidels de la comunitat parroquial.

Celebració de sant Cugat. El diumenge dia 27 de juliol, al claustre del Monestir de Sant Cugat a Sant Cugat del Vallès, Mons. Saiz Meneses va presidir la celebració de l'Eucaristia en la festa de sant Cugat, primer màrtir del territori de l'actual diòcesi de Terrassa. En acabar, va presidir l'acte d'homenatge i de record de les relíquies del sant en el propi claustre on hi ha les restes de la primera església dedicada en honor de sant Cugat. Hi participà el poble fidel acompanyat per les autoritats locals presents.

▶ AGENDA

Previsió del calendari d'activitats diocesanes per al curs 2014-2015. Assenyallem les dates de les activitats més destacades. Serà bo que els interessats en cada activitat reservin aquestes dates:

- **Dissabte 18 i diumenge 19 d'octubre.** III Jornades Transmet: «La transmissió de la fe per a la nova evangelització.»

- **Diumenge 28 de desembre.** Jornada de la Família a cada parròquia.
- **Diumenge 25 de gener.** Cloenda de la Setmana de Pregària per la Unitat.
- **Diumenge 1 de febrer.** Trobada diocesana de religiosos.
- **Dissabte 14 de febrer.** X Jornada diocesana de Pastoral de la Salut.
- **Dissabte 28 de febrer.** V Trobada diocesana d'acollidors de promesos. Trobada diocesana d'escolans.
- **Del dilluns 2 al diumenge 8 de març.** VI Setmana de la Família.
- **Dissabte 21 de març.** Vetlla de Pregària per les Vocacions.
- **Dissabte 18 d'abril.** VIII Aplec diocesà de malalts.
- **Dissabte 25 d'abril.** Jornada diocesana de Pastoral Obrera.
- **Dissabte 16 de maig.** I Trobada diocesana de Càritas.
- **Diumenge 24 de maig.** IV Trobada diocesana d'Apostolat Seglar.
- **Diumenge 14 de juny.** VII Aplec diocesà de les Famílies.

▶ D'ALTRES BISBATS

Curs 100% on line de Diàleg entre Ciència i Fe. El proper 6 d'octubre començarà una nova edició del curs «Ciència i Fe en diàleg», organitzat per

la Facultat de Teologia de Catalunya amb el patrocini del Pontifici Consell per a la Cultura (Vaticà). El curs vol ajudar els cristians a donar raó de la seva fe davant les preguntes que poden sorgir des de la ciència (cas Galileu, evolució i creació,...). Inici del curs: 6 d'octubre. Coordinador: Dr. Emili Marlés. Per a més informació: www.CienciaiFeBCN.com

Inauguració oficial del curs 2014-2015. Facultat de Teologia de Catalunya, Institut Superior de Litúrgia de Barcelona, Institut de Teologia Fonamental, Facultat de Filosofia de Catalunya i Facultat Antoni Gaudí. Acte presidit pel cardenal Zenon Grocholewski, prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica. Lliçó inaugural a càrrec del professor Dr. Xavier Parés (FTC): «La reforma litúrgica del Concili Vaticà II a les diòcesis catalanes». Dimecres 2 d'octubre de 2014, a les 11.15 h. Lloc: Aula Magna del Seminari Conciliar de Barcelona (c/ Diputació, 231).

REMAD MAR ADENTRO

El testimonio de la caridad y la nueva evangelización

Reavivar la fe y profundizar en la formación son dos tareas fundamentales y permanentes para el cristiano de hoy y de todas las épocas. Lo mismo hay que decir del testimonio de la caridad y la nueva evangelización. Si tomamos el símil de un árbol, la fe equivaldría a las raíces mientras que la caridad, el amor, se correspondería con los frutos. Si la raíz es sana y vigorosa, lógicamente producirá un fruto abundante; y viceversa, cuando un árbol da buenos frutos, es lógico pensar que su raíz está sana. Así lo expresó el papa Francisco en su homilía del 21 de febrero: «Una fe que no da fruto en las obras no es fe.»

El apóstol Santiago lo declara con gran contundencia: «¿De qué le sirve a uno, hermanos míos, decir que tiene fe, si no tiene obras? ¿Podrá acaso salvarlo esa fe? Si un hermano o una hermana andan desnudos y faltos de alimento diario y alguno de vosotros les dice: «Id en paz, abrigaos y saciaos», pero no les da lo necesario para el cuerpo, ¿de qué sirve? Así es también la fe: si no se tienen obras, está muerta por dentro. Pero alguno dirá: «Tú tienes fe y yo tengo obras, muéstrame esa fe tuya sin las obras, y yo con mis obras te mostraré la fe»» (St 2,14-18).

La persona que vive una fe verdadera, con autenticidad, como consecuencia da frutos de amor, de ca-

ridad. Una fe sin obras, sin caridad es una fe muerta. La vida de fe es la vida nueva de quien se ha encontrado con Cristo y se ha dejado renovar, guiar, iluminar por Él. Esa vida nueva da frutos de amor, de caridad, de solidaridad. Y ese testimonio de fe y de amor es el camino principal para la nueva evangelización.

La segunda edición de las Jornades Transmet, que tuvieron lugar los días 14 y 15 del pasado mes de diciembre, tuvo un título muy significativo: «Quan el Servei esdevé Bona Nova» (Cuando el servicio se convierte en Buena Nueva). La acción caritativa y social de la Iglesia en favor de los más necesitados, que hace presente el amor de Dios entre los hombres, tiene una enorme fuerza evangelizadora y es una dimensión constitutiva de la Iglesia y, por tanto, de la evangelización. El trabajo a favor de los hermanos más pobres y pequeños es también una dimensión constitutiva de la predicación del Evangelio. Es aquí donde tantas personas que trabajan y colaboran, aportan innumerables gestos de amor que hacen visible el Evangelio y ofrecen un testimonio creíble.

Para que haya un verdadero anuncio de Jesucristo, hemos de ser transparencia y testimonio de su amor fiel, al estilo del Buen samaritano, es decir, mi-

rando con atención solidaria los malheridos y marginados que están en la vera del camino, acogiendo, curando y ofreciendo el calor de una comunidad que les ayude a salir de su situación. Cuando se ejerce el servicio de la caridad con espíritu evangélico, el mismo servicio es un auténtico anuncio del Evangelio. El trabajo a favor de los pobres es un camino de descubierta de Jesucristo y de encuentro con Él. Cáritas es, ciertamente, la Iglesia en el ejercicio organizado de la caridad, del mandamiento del amor que el Señor nos dio. Y para aquellas personas que están en búsqueda espiritual y de fe, ha de ser también un camino de descubrimiento y de encuentro con Jesucristo.

Vivimos un momento privilegiado, un verdadero momento del Espíritu, para que el ejercicio de la caridad nos evangelice y nos haga ser cada día más evangelizadores. Nuestro Plan Pastoral Diocesano hace referencia a ello. Vivamos este momento con un corazón agradecido y hagamos de nuestra vida, como María, un canto al Señor que en nuestra debilidad ha manifestado su fuerza evangelizadora y liberadora a favor de los más pobres y oprimidos (Cf. *Lucas 1,46-55*).

† **Josep Àngel Saiz Meneses**
Obispo de Terrassa